

Алексей Гастев, псевдоним на металоработника Дозоров, е един от плеадата пролетарски поети в Русия. Един от многото, но не последен, а един от първите, от най-първите.

Нам не ни са известни други негови сборки, освен тая — „Поезия на работническия удар“, както е озаглавена в оригинала, излязъл в Ленинград през 1919 год. Но само с тая книга да би останал, Гастев вече си спечели с нея едно видно място в руската поезия.

Гастев прокара своя линия в поезията, той иде с чувствата и настроенията на победоносния пролетариат, които предава в небивала досега мощна форма. Една нова стихия се вмъква в неговата поезия — желязото. Желязото не като елемент на разрушение, а като творческа сила. Желязото не в ръцете на империалистическата буржуазия за война между народите, а в ръцете на освободеното човечество — за завладяване на вселената.

В поезията на Гастева, Трудът е скъсал веригите на Капитала, пролетариатът не е подневолна класа, а се е превърнал в свободно човечество.

Личните настроения на поета са слети в общия подем на хората на труда. Кое е негово, то е на всички. Не егоистичния индивидуализъм, който високомерно се противопоставя на масата, третирана като презрета тълпа, — а хармоничното сливане на всички воли в общото опиянение от победата, в дружния устрем към господство над вселената.

Ние ще победим! казва поетът. Ние — хората на труда със желязната воля и сила, ние — желязната раса.

Ако поезията черпи своите сокове от живота, ако в нея се прелива обществения живот с неговите мисли и чувства, — а безспорно това е така, — то в поезията на Гастева пулсира животът от епохата на първата победоносна революция на пролетариата в широк световен мащаб.

Никакво колебание, никакво съмнение! Победата е на Трудът. Освободен от оковите на експлоатацията, Трудът не знае прегради на своите замисли.

Трудът престава да бъде мъка, принудена и насилена под бича на гладът. Той става радостно устремление напред и навред — в изучаването и преобразяването на светът.

Герои на Гастевите малки поеми са вдъхновените рицари на Труда, които, — по крилатия израз на Карл Маркса, казан за парижките пролетарии от 1871 год. — шурмуват небесата.

Г. Бакалов.

